

Jestliže v létě prší na odval, který pochází od nálezné žíly a tento se zahřeje sluncem, cítíme síru přes několik měř.

Mathesius (Sarepta)

Ekologie versus Krušné hory

Ekologie nejsou jen třenice o to, čím topit v kamnech. Měl by to být životní styl, pud sebezáchovy. Styl zachovat přírodní prostředí co nejméně narušené činností druhu homo sapiens sapiens. Už tady je první rozpor. Člověk moudrý. Čím jsme si to zasloužili? Pojmenování opravdu příkladně sarkastické. Svým moudrem jsme ohrozili většinu pozemského života, včetně sama sebe. Krušné hory a podhůří jsou toho názorným příkladem. Když nás tady bylo málo, dělali jsme do země malé díry, do vzduchu vypouštěli trochu jedovatých zplodin, přesto jsme stačili hory totálně odlesnit. Jakmile jsme je nevhodnými monokulturami opět zalesnili, tak nás přibýlo už tolik, že jsme je průmyslem z pánví málem opět zahubili. Dodnes se z toho nevzpamatovaly tak, aby se dalo říct, že jsou za vodou.

dodnes zde živoří stromy, nevhodné i na **palivo**

(Popov, 2008)

Krušné hory a jejich podhůří po celá staletí dodávají českému státu mj. nerostné suroviny (včetně uhlí). Dnes jsme se jim za to odvděčili tím, že jako jediné naše hory nepodléhají celoplošné ochraně (CHKO). Na otázku *proč?*, lze jediné odpovědět *proto!* Pod Krušnými horami se nakupilo tolik průmyslu, že „není v silách nikoho“ uhlídat přísné ekologické limity, aniž by musely být elektrárny, doly a chemičky uzavřeny. Hlavně, že si platíme fundované úředníky. Ale kdo jiný, „věci znalý“, by měl dát na patřičné povolení známé kulaté razítko – výjimka?

Z toho plyne, že si v Krušných horách v podstatě může každý dělat co chce. Chcete si postavit pumpu s umývárnou aut naproti přírodní rezervaci, prosím. Nadchla vás představa byznysu větrníků, staňte se hned „farmáři“. Máte na to koupit si čtyřkolku nebo sněžný skútr, prohánějte se po pláních i lesích. K zahození není ani krosová motorka, kterou se vydrápete kamkoli. Že za vámi zůstanou vyfrézované rýhy, které milují přívalové deště tak, že svah z vděčnosti obnaží až na skálu, je přeci fuk.

Snadné to nemají ani oblasti chráněné. Nepolepšitelné ministerstvo průmyslu arogantně trvá na svém – ochrana přírody brzdí rozvoj průmyslu. Oprsklý ekologický poradce našeptává ministrově průmyslu

značená turistická cesta z Popova do Ostrova (nejenže za čtyřkolkami zůstane oraniště, ale vsad'te se, že z cesty radši uskočí vyděšený poutník; 1. 5. 2008)

(2005), že každý nový projekt bude ovlivňovat chráněná území ze soustavy Natura 2000. Vý-
chodiskem by proto měla být změna (k horšímu) řady ekologických zákonů, mimo jiné i zvý-
šení limitu vypouštění některých škodlivin. Zájmy několika pacholků už naštěstí nenarážejí na
vlažný odpor nemnoha českých úředníků, ale dostávají se do vážného konfliktu s Bruselem.

Chodit jsme zapomněli, autem se dosta-
neme všude. Nejlépe je to vidět, když na-
padne sníh. Na silnice naházíme tuny soli,
ale na chodce se nemyslí. Chodíš pěšky,
nejsi normální! Pomož si jak umíš. Chodníky
jsou přežitek. Vlastně ne. Ještě že jsou. Bez-
vadně se na nich parkuje.

Ekologie jsou také pohledy. Pohledy na
krajinu s lesy a loukami plnými květin, po-
toky a průrvami, kopci i planinami, organic-
ky zakomponovanými samotami, malebnými
osadami, městečky i městy. Proto se od pře-
lomu 19. a 20. století stavěly rozhledny, aby
se lidé tou nádherou pokochali. Proto se asi
dnes nestaví. Patrně se podvědomě bojíme,
jakou hrůzu s vrcholku věže spatříme. Jsou to liché obavy, většinou nám elektrochemický
smog nedovolí pohlédnout na (nebo za?) „daleké obzory“. Jsme příliš bázlivi a přízemní. Zato
máme dobrou výmluvu. Může za to bývalý režim, bolševici!

lesy i louky, vše odevzdaně přenecháme k ničení něko-
lika pacholkům
(Jáchymov-Klobouk, 2008)

majitelé některých zdejších penzionů
nabídnou svým hostům, aby je zaba-
vili, třeba i vyjížděku do NPR Boží-
darské rašeliniště
(Jáchymov-NPR Bož. raš. 2008)

naše nové naděje pro Šestidenní nebo
jen znučená mládež, nerespektující
žádná pravidla za chápavé podpory
svých rodičů?
(Jáchymov-Mariánská, 2007)

naše policie je prý pěšky do kopce
nedohoní
(Jáchymov-Dolní Popov, 2008)

Jáchymov-Dolní Popov
(2007)

Jáchymov-Klobouk
(2008)

Jáchymov-Horní Popov
(2007)

zprvu nehlubokou rýhu na předchozím snímku vymílají deště víc a víc, za další dva tři roky bude cesta zcela zničena

(Jáchymov-Horní Popov, 2010)

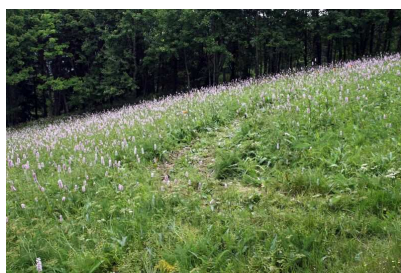
Jáchymov-Mariánská (2008)

Jáchymov-Dolní Popov (2007)

Jáchymov-Mariánská (2008)

Jáchymov-Nové Město (2009)

nejenže ničí cesty, louky, mokřady, ale rozjezdí i kvetoucí chráněné rostliny (lilie cibulkonosná), které kvůli velikosti, barvě a množství nelze přehlédnout

Dnešní vizi tzv. ekologů o obnovitelných zdrojích by se asi pobaveně podivili i předci, žijící na horském hřebenu. Jakmile skončila jedna zima, začala jim starost o topivo na zimu budoucí. Po těžbě stromů bylo možné sesbírat větve, větvičky, případně šišky. Vykloučit pařezy. Ale shánět dřevo po lesích bylo možné jen s povolením lesních úřadů. Lesy přesto byly vypucované asi tak, jak tomu je dnes v lesích, u kterých jsou kolonie chatařů. Postupně, s nárůstem obyvatelstva, se začalo spotřebovávat více paliva, než mohlo dorůst. Čisté lesy se „odvděčily“ tím, že i přírůstky lesní hmoty začaly klesat. Chyběla tlející dřevní hmota, bez které se žádný zdravý les neobejde. (Tzv. sedlácké lesy v nížinách, např. ve středních Čechách, na tom byly ještě hůře. Majitelé z nich odebírali i spadané jehličí, kterým podestýlali v zimě dobytek. Jejich stoletý les pak vypadal asi tak jako zdravý les padesátiletý.) Lidé zde ale museli přežít. Nepřemýšleli o následcích, neměli naše znalosti. A to žili a střídavě topili v jedné místnosti. Často i s dobytkem, který dodal do cimry také nějaký ten teplo kilowat. Zvyk vytápět dům od sklepa až na půdu ještě nezapustil kořeny.

V lesích také bývalo celou zimu absolutní ticho. Dnes mnohé běžkaře doprovázejí štěkající hafani, takže sněhem vyčerpaná zvěř si ani na chvíli neodpočine. Zato „rekreant“ se vrací z hor svěží a plný dojmů – k plnému stolu a do teplé postele.

Na konci každé cesty bývá ticho. V mlčení stromů pak bloudí věčnost v čase. Postůjte tiše a poslouvejte – les dýchá. Kdo naslouchá, slyší i šepot. Zaslechne i cinkot fotonů v chlorofylu.

Poslouvejte Ticho, je to duše světa.

To Ticho člověk nevysloví, a proto by je neměl rušit.

Pouze hluchý hluchým zůstane!

Nešlapte si po štěstí a pozorně se kolem sebe dívejte. Není to náhodou zakletá princezna či princ?
(Jáchymov, 2004)